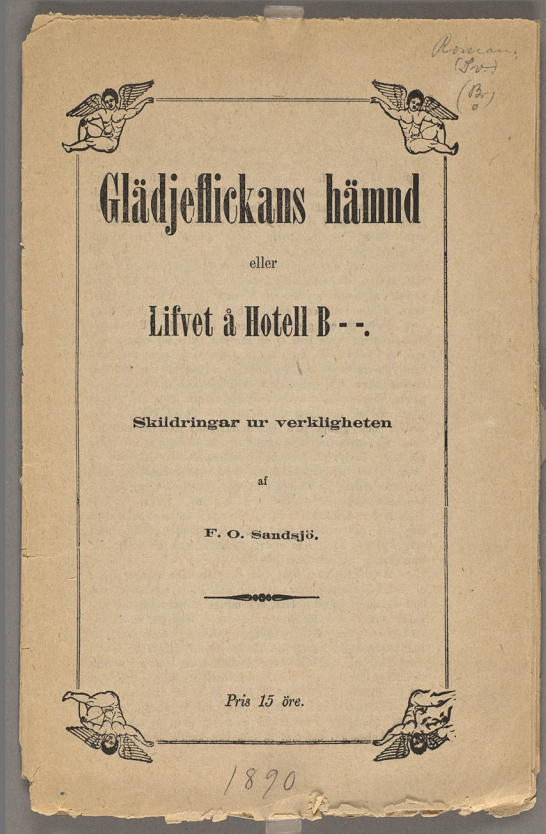

Sandsjö, F. O.

Glädjeflickans hämnd eller lifvet å Hotell B-- :

Tryck

Tillkomstår 1890

Digitaliserad år 2015

National Library
of Sweden

Roman,
(L. v.)
(B. r.)
o

Glädjeflickans hämnd

eller

Lifvet å Hotell B - -.

Skildringar ur verkligheten

af

F. O. Sandsjö.

Pris 15 öre.

1890

I trakten af S - - e i Vestergötland låg en större herregård, som förutom andra mindre gods egdes af en f. d.-kapten, H—n. Hans enda tanke var att förvärfva så mycket rikedom som möjligt åt sina båda barn, hvilka han älskade högst af allt på jorden och voro äfven hans enda glädje och tröst, i synnerhet Axel, emedan denne liksom fadern älsade krigarelifvet. Men denna glädje varade ej länge. Axel hade nämligen fått den tanken att resa till Stockholm och genomgå Karlbergs krigshögskola samt sedan ridskolan å Strömsholm. Detta drabbade den till åren komne kaptanen mycket hårdt, men han kunde icke heller neka honom att resa, emedan han önskade, att hans ende son skulle få en god öfning som kavallerist. Den andra hans arfvinge hade han ej så särdeles svårt af, emedan det var en flicka och den får ej, som gubben sade om Axel, vara passande till någon kavallerist. Hon hade ej fått den tanken ännu att skiljas vid hemmet, och det lugnade de gamla föräldrarne, att de åtminstone hade den kära Agnes kvar. Äfven hoppades de, att Axel skulle gå framåt i sina studier och glädja sina gamla föräldrar, men det slog fel, som vi sedermera skola omtala. Det började redan blifva ett fasligt bestyr på herregården, ehuru det var närmare en månad före resan; bitida och sent hördes fruns klingande stämman utdela befallningar åt sina tjänstflickor, hvilka ej i brådskan visste, hvad de gjorde, men snart var allt undanstökad och den utsatta dagen för resan nalkades med stora steg och hvilken äfven med otålighet väntades af den stolte och flyktige Axel, som endast längtade efter de nöjen, vår hufvudstad har att bjuda på.

Äntligen var tiden inne och vår unge »hjelte» visste ej hvad han gjorde, så glad var han att få komma ut och lära känna folklifvet. Han fick många förmaningar och varnande ord af sina föräldrar och vänner, men det gjorde ingenting på den stolte ynglingen, endast *afskedet* var litet smärtande för honom. Det värsta var att skiljas från *Greta*, som han så ofta *ridit* och fast hon hade *kastat* af honom så många gånger, var hon honom dock kärast. (*Greta* var ett väl dresseradt ridsto, som han fått af sin fader).

Men det fanns nu ingen hjälp, han måste skiljas, men ej för alltid, ty han tänkte inom sig sjelf, att han skulle göra påhelsning i hemmet så ofta han kunde få permission,

och han gladdede sig redan vid blotta tanken på att vid sin påhelsning i hemmet få bära löjtnantsuniform.

Vi taga nu ett steg tills vi på perrongen vid Stockholms Centralstation finna Axel stiga ut ur en 2:dra klassens kupé. Uppkommen på perrongen, visste han ej, hvart han skulle vända sig. Han behöfde dock ej stå länge, ty snart kommo flera betjenter och frågade, om han önskade taga in på hotell. Vår unge hjelte blef nästan vimmelkantig, men sansade sig dock snart och började reflektera öfver, hvar det var trefligast att bo. Då kom en betjent, som i mössan bar namnet *Hotell B* - - och frågade, om han ej ville bo i staden, som var så trefligt? Ha, ha, tänkte han, i staden skall det vara finast att vistas. Sagdt och gjordt. Han lemnade genast hotellbetjeningen sitt pick och pack, och de begåfvo sig i väg. Snart uppnådde de hotellet och stego en trappa upp, der värdinnan kom dem till mötes och emottog sin gäst med en mönstrande blick. Betjenten sade då några ord, hvilka dock ej kunde uppfattas af den tankspridde ynglingen.

Detta gjorde en magnetisk verkan på »gröna mamma» (hennes namn i dagligt tal). Hon gjorde en stel bugning för sin gäst och frågade: »om herrn vill vara god och följa mig en trappa upp till, skall herrn få sig ett 'fint' rum.» Uppkomna dit, stego de in i ett litet och på »det stället» ganska trefligt rum (det bästa »gröna mamma» hade att bjuda på i sitt hotell). Rummets möblemang var dock ganska uselt: en »säng» (soffa) med upplagda stenar till fötter, ett bord (omåladt), två stolar (utan ryggstöd), en byrå (knappt stående för sig sjelf), ofvanpå den en »spegel» med grönt glas. Men ändå var det ett trefligt rum och som sagdt det bästa »gröna mamma» egde.

Oaktadt alla dessa skröpligheter tyckte likväl Axel om sig der, ty det var ju i Stockholm han var och der var allt »fint», menade han.

Som sagdt, han kände sig zufrieden på detta »hotell», hvarje morgon fick han kaffe och för öfrigt »hvad han ville», utan att behöfva stiga ur sängen.

En söndagsmorgon fick Axel med otålighet vänta på sin första morgondryck. Han stod just i begrepp att stiga upp (klockan gick på elfva), då någon knackade på dörren.

»Stig in!» svarade han.

Dörren öppnades och en »flicka» inträdde med en bricka i handen. Axel stirrade på den gudasköna varelsen och hans dåliga lynne, hvarti han blifvit försatt, då han så länge fått vänta på sitt kaffe, försvann genast. Med en vän-

lig blick helsade han den inträdande. Det var ett engaliskt väsen, omkring 21 år gammal, och var, så att säga, »skönast bland alla sköna».

»Förlåt, herrn,» yttrade hon, »att herrn så länge fått vänta på kaffet, men det är ej fruns fel utan mitt, emedan jag önskade sammanträffa med min höge gäst och får presentera mig sjelf som »värdinna» här på stället. Jag ser dock, att jag kommer litet olägligt och därför adjö på en stund,» och dermed försvann hon.

Axel låg som förstelnad af den unga flickans blick, och tänkte för sig sjelf: »sådan förtjusande engel. O, hvad Stockholm har många skönheter att bjuda på». Derpå drack han sitt kaffe, steg upp och gjorde sin toilett.

En stund derefter knackade det åter på dörren, och samma förtjusande varelse trädde in, slog sig ned i en af de gamla stolarna, hvilken skulle föreställa länstol, så att maskmjölet rök omkring henne. Med ett förtjusande leende frågade hon: »Hur länge får jag ha den äran att hafva en så hög gäst i mitt enkla hotell?» Sedan den första öfverraskningen af hennes bedärande sätt en smula lagt sig, svarade han utan betänkande: »O, jag känner mig så lycklig, att jag skulle önska få stanna här hela mitt lif!»

Den sköna flickan började samspråka med den lätt antående ynglingen om ett och annat, för att om möjligt lära känna hans svaga sidor. Hon hade äfven vetskap om, att han var mycket förmögen och ökade detta hennes önskan att vinna honom. Snart hade hon nått sitt mål, han älskade henne redan öfver öronen och det var just dit, hon ville ha det.

Jag vill nu för läsaren närmare beskrifva den unga flickan. Hon hette Ebba och kallades af sin omgifning för »guldhönan». Hon var ej annat än en glädjeflicka och var mycket hatad af sina »kamrater», emedan hon var vacker och egde en beundransvärd skicklighet att bedåra alla, som kommo i hennes väg och som voro svaga för det täcka könet. På hotell B -- fick hon spela fritt, ty hon anskaffade derigenom resande, och då hon fick tag i någon, som var mycket svag för »flickor» och som hade godt om schalanger (pengar), kramade hon den arma syndarn ända in på bara kroppen, tills han var aldeles renskrapad.

Hon hade svurit att hämnas på alla »snobbar», som hon kunde påträffa, emedan hon, som hon sjelf sade, hade slika herrar att tacka för sin förnedring och hon höll äfven denna sin ed.

Då hon nu återkom till värdinnan, menade hon sig kunna göra en god affär med Axel.

»Ja, det tror jag nog, du har alltid en s—s tur med ditt plundrareverk.»

»Nåja, frun får ju ock med af vinsten.»

»Det förstås, men . . .»

»Ha-ha-ha,» skrattade hon, »det låter, som om frun skulle vilja hafva det mesta.»

»Ja, hvilken är det, som får bära ansvaret om ej jag?»

»För mig svarar jag sjelf.»

»När jag håller om ryggen på dej, ja,» skrek 'gröna mamma', »så . . .»

»Hvad menar frun med det,» sporde 'guldhönan' med af vrede lägende ögon, »är det ej jag, som uppehåller detta snuskiga hotell. Stimmor frun länge, skall både jag och guldfogeln (Axel) försvianna, få se sedan huru länge frun reder sig.»

Dermed försvann hon in i sitt rum och gjorde en omsorgsfull toilett, ty hon hade lofvat att göra den svärmande Axel' sällskap en stund på qvällen.

Mycket förbittrad då hon kom in på sitt rum, svor hon att ej lemna den f—e »gröna mamma» så mycket »kosing», som hon dittills gjort.

»Gröna mamma» var ej mindre rasande. Hon brummade och svor öfver, att en sådan nattfoget skulle vara så nosig mot henne, men hon insåg, att hon ej kunde mista den vackra »guldhönan», ty då vore hennes affär snart slut.

Vi återvända nu till Axel, som med otålighet väntade sin vackra och älskvärda Ebba och han tänkte inom sig: "min skall hon blifva och ingen annans, om jag äfven skall offra hela min fars förmögenhet, och när hon till på köpet vet, att jag är så förmögen, tror jag ej, att hon kan förkasta mig, ty hon måste tycka rysligt mycket om pengar, efter hvad jag nyss kunde fatta. Jag skall nog laga, att hon blir belåten. Jag skrifver hem till pappa och förevänder, att det är så dyrt att vistas här, så skickar han mig nog en eller ett par tusenlappar, han känner ju ej till, hvad som går åt här."

Så resonnerade han för sig sjelf, då dörren öppnades och den förtjusande varelsen inträdde, klädd i en lätt och behaglig sommardrägt.

"Ändtligen återkommer du, lilla förtjuserska", utropade han lidelsefullt.

"Ja, min Axel, jag önskar ej annat än att få vara i din närhet.» Och dermed kastade hon sig i hans armar och

han var ej sen att trycka en brännande kyss på den lätt-sinniga qvinnans purpurfläppar.

Då första kärleksruset var öfver och Axel något sansat sig, rådgjorde de, hvart de skulle gå för att få gladt på qvällen.

Då föreslog Ebba att först bevista Hasselbacken och om han sedan önskade vara ute längre Café L—s.

Han samtyckte och skickade genast vaktmästaren att beställa en droska.

En timme derefter voro de på väg till Djurgården, der de inmundigade af den ljuftva nektarn.

Vid elfvatiden på qvällen såg man en herre och ett fruntimmer stiga upp i en droska midt för Hasselbacken. En stund derefter såg man det värda paret i halfrusigt tillstånd sitta på L—s Café i lifligt samtal med hvarandra. Det var lust att se det ståtliga fruntimret med den förföriska, men på samma gång hatfulla blicken. Men detta märkte ej den kärleksdruckne mannen.

En stund derefter såg man dem stiga upp på hotell B—s och vi återfinna Axel och Ebba i famnen på hvarandra utbytande de ömmaste smekningar. Snart voro de i blotta linnnet och — lampan slocknade — — — — .

Påföljande morgon kl. elfva, då de vaknade, klagade Ebba öfver, att hon hade huvudvärk och som samma fel var med Axel, förklarade han, att de hade "kopparslagare".

Det knackade på dörren och "gröna mamma" inträdde med kaffe.

"God morgon, mitt herrskap, hur står det till i dag?"

"Jo tack, vi ha endast litet ondt i huvudet," svarade Ebba med ett spotskt leende.

"Det tror jag nog, ty eftersom herrskapet kom hem så sent, är det ingenting att undra på," inföll frun fryntligt.

"Snälla frun, låt oss få litet kognak och råa ägg," fortsatte Ebba, "eljes tror jag ej, att vi kunna stiga upp."

"Ha-ha-ha," skrattade frun, "det tror jag nog, när fröken Ebba har varit hos herrn, så . . ."

Derpå aflägsnade hon sig, men återkom om en stund med det begärda.

"Seså, mitt herrskap, jag hoppas nu att herrskapet kan stiga upp om en stund", sade hon med en blinkning, som genast uppfångades af Ebba.

Men det slog fel, då de hade smuttat på det framställda, togo de sig en »tupplur» tills så der framåt tutiden, då de stördes af en ny knackning på dörren. Det var betjenten, som anmälde, att en hr H—s önskade tala med A.

Axel svarade, att han ej kunde tåga emot på en halftimme och betjenten aflägsnade sig.

En knapp halftimme derefter var Axels toilett i ordning och betjenten anmälde åter den främmande herrn.

"Låt honom komma in," befälde Axel.

Då Axel fick se den inträdande, igenkände han honom genast. Det var en herre, af hvilken han åt sin "älskarinna" ämnade köpa en villa.

De uppgjorde affären, bestämde priset samt tiden då köpet skulle ske.

När säljaren aflägsnat sig, inträdde Axel i Ebbas rum och fann henne iklädd en förtjusande morgondrägt, ehuru det var på eftermiddagen. Hon såg förtjusande ut, der hon halft liggande med en cigarett mellan de svällande läpparne iakttog den inträdande.

"Min engel," hviskade Axel ömt, "nu tror jag mig ha gått dina önskningar till mötes."

Hon reste sig upp på den gamla utnötta divanen och med sitt vanliga förtrollande leende bjöd hon honom taga plats vid hennes sida.

Han satte sig och med en strålände blick på sin tillbedda, omtalade han, att affären var klar mellan honom och egaren af villan.

"O, hvad du är rar ändå," hviskade hon och slog sina armar om hans hals samt tryckte en lång, brännande kyss på hans läppar.

"Ack, hvad det skall bli roligt att få komma ut på landet och få vara ensam med dig, dig, som jag så innerligt älskar," jublade hon, och ett triumferande leende lekte på hennes läppar, då frun kom och underrättade, att middagen var färdig.

De reste sig upp och gingo till middagsbordet, båda triumferande, han öfver sin älskade Ebba, hon öfver, att hennes plan gick så öfver förväntan framåt.

När måltiden var slutad och de båda älskande ämnade taga en "lur" efter maten, inkom frun och lemnade ett bref till Axel. Det var ett sorgbref, det syntes på kuvertet, hvilket var omgifvet af svarta kanter.

Axel fattade brevet, öppnade det med nervös häftighet och läste följande:

Ömt älskade son!

Som du på brefvets yttre vid första ögonkast ser, kommer jag nu att meddela dig en sorglig nyhet. Men lugna dig, älskade son, och bed Gud om hjälp att öfvervinna denna sorg.

*Din fader är död. Kom genast hem, älskade son, och bli
din moders stöd! Kom genast, beder*

Din moder.

Då han läst brevet till slut, utstötte han en djup suck och var nära att förlora jernvigten, men Ebba skyndade honom till hjälp. Men han sansade sig snart, reste sig upp och störtade med vild häftighet på dörren in i sitt rum, hvars dörr han riglade.

Kl. 6 på eftermiddagen inträdde han till Ebba, fullt resklädd och med qväfd röst sade han:

“Adjö! min engel, jag reser nu hem, men kommer snart tillbaka. Lef väl till dess!” Och med de orden lemnade han henne 500 kronor och som en hind försvann han genom dörren, utför trappan och ilade till Centralen. En stund derefter satt han på det brusande tåget och ilade mot hemmet, kastande dystra, förtviflade blickar bakom sig.

Åtta dagar derefter ankom till Ebba ett bref. Det var från Axel och innehöll de penningar, han skulle betala för villan, och med ett djefvlskt leende på läpparne uppräknade hon en hel bundt sedlar, dem hon stoppade på sig. Derpå framtog hon bläck och papper, satte sig ned och skref:

“Å-k-g! Möt mig i qväll på vanligt ställe på Österlånggatan!
Din Ebba.“

En vecka derefter kom en droska körande i stark traf från Centralstationen och stannade framför B-.-. En ung man hoppade ur och försvann i hotellet. Vi igenkänna Axel, ty det var han, som kom för att sluta den älskade i famnen. Men hur stor blef ej hans förvåning, då han blef underrättad om, att hans Ebba hade försvunnit med den föregifne villaegaren samt naturligtvis medtagit allt i penningväg.

Han sökte öfverallt efter henne, men förgäfves.

Kanhända han kan upptäcka henne i sinom tid, om han blott får herr Ekman till hjälp. Och vi hoppas, att *han* med sina agentsers tillhjälp skall lyckas i sitt förehafvande, och därför, ärade läsare, om I önsken veta slutet, fån I fråga Ekman, jag vet det ej.